

нѣкоя като моята. Тя ще те промѣни. Ти вече съвсемъ си. . .

— Моля, моля, нѣма нужда да се промѣнямъ сега. Късно е. Тѣ всички ме промѣниха толкова много, че като ми попаднатъ понѣкога въ ржцетѣ онѣзи малки писъмца, листчета, сушени цвѣтя и снимчици отъ преди десетина години, сега виждамъ колко много самоизмама криятъ у себе си. Какво? Защо ме гледашъ така? Тѣ всичкитѣ, всички жени сж такива. Ето, първата плю, а втората и другитѣ следъ нея превърнаха душата ми на плювалникъ. Квартирата ми се превърна на кантора, кждето всѣка една идва въ опредѣленъ часъ, оплаква се отъ мжжа си, любовника, годеника, симпатията и прочее термини, после получава нѣщо, заплаща съ нѣщо и си отива. Така е. Тѣ, зная ги всичкитѣ. . .

Георгиевъ слушаше съ страхъ приятеля си, но не всичко проумяваше, защото живѣеше съ невинността и чистотата на своя опазенъ отъ опорочаване зрѣлъ животъ. Всички тѣзи разсждения на Бѣлиновъ за женитѣ му се струваха повече отъ другъ пжтъ несправедливи и безобразни.

— О, само ако я познаваше! Може би тя е единствената. . . Не смѣя да се докосна до нея. А очитѣ ѝ! И каква интелигентность. . .

— Добре, добре. Разбрахъ. А сега стига за това, ами я да говоримъ за нѣщо друго.

* * *

На другия день Георгиевъ бързо се качваше по стълбитѣ. Пхна нетърпеливо ключа въ ключалката, отвори нервно и влѣзе. Квартирата на при-